

MANTENIR EL TIMÓ FERM EN LA BONA DIRECCIÓ

2012: l'any de la resiliència

Ramon Farré Roure

 Delegat del Govern
de la Generalitat de
Catalunya a Lleida

Els temps són difícils. I ho són en molts plans diferents. L'economia europea, l'espanyola, i qui sap si també la catalana, estan o entraran en recessió. Els mercats d'exportació s'estancaran i les pujades d'impostos i taxes acabaran d'afeblir la demanda interna. La crisi del deute sobirà no ha acabat i les incerteses segueixen essent poderoses.

Latur no baixarà a curt termini i qui sap si fins i tot no pujarà. El drama d'arribar amb dificultats, o no arribar, a fi de mes seguirà present en moltes cases. Sort n'hi ha del coixí familiar i de l'estat del benestar que encara aguanta, i per molts anys.

Les relacions polítiques entre Catalunya i Espanya no passen per bons moments. Les peticions racionables del Govern de Catalunya i de la ciutadania sobre un tracte fiscal just i una entesa que ho certifiqui no troben un bon ressò en els nous governants.

Per tot plegat, és raonable que només una de cada quatre persones cregui que el 2012 serà millor que l'any passat. Les dificultats són enormes, ben cert. Pinten bastos. Els ors i les copes s'han de deixar per més endavant i les espases a la beina. L'èmfasi, tanmateix, s'ha de posar en allò que ajuda a sortir de l'atzucac, perquè sense esperança en un futur millor tampoc no es pot viure. Més encara quan és una esperança fonamentada en els ac-

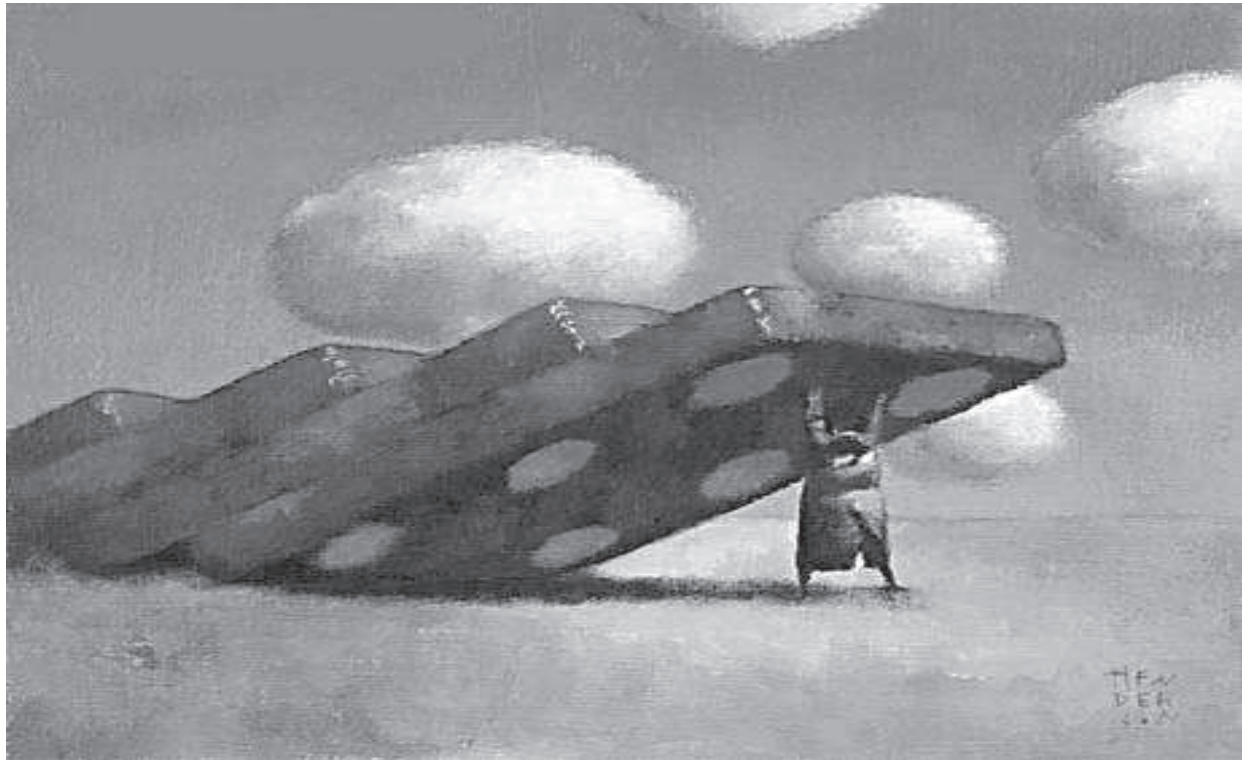
tius i valors de les persones que viuen a Catalunya.

Les empreses i autònoms estan fent bé les coses. Exporten, innoven, s'internacionalitzen, refan plantejaments i miren d'enfortir-se. També són moltes les persones que, de grat o per força, s'adapten als nous temps i malden per superar-se. Organitzacions i institucions de tota mena, moltes lligades a les esglésies, expliquen que la generositat dels ciutadans s'expressa com mai abans i sort en tenen per poder atendre els requeriments d'ajut.

El Govern de Catalunya també fa el que ha de fer. La política governamental d'austeritat i de serietat, de fer els deures, de no alimentar l'economia especulativa té un sentit moral i contribueix al retrobament dels valors i principis sòlids que garanteixen la pervivència d'un poble, d'una societat, alhora que garanteix l'autogovern. Cal mantenir el timó ferm en la bona direcció, lligat al pal, si cal, per no escoltar els dolços cants de sirenes que criden a abdicar de l'esforç.

En el passat es deia que resistir és vèncer. Amb la resistència no n'hi ha prou. Ara és temps de la resiliència, que es pot definir com la suma de resistència i de capacitat de rebotar en un entorn negatiu. Les persones només resistents aguanten, que és molt. I les resilients aguanten, s'acomoden al nou entorn i en surten reforçades. Si s'aplica a un grup humà o a un país, els que tinguin resiliència dominaran els escenaris nous que s'obren amb la crisi.

La resiliència es pot aprendre i

'Ara és temps de la resiliència, que es pot definir com la suma de resistència i de la capacitat de rebotar en un entorn negatiu'

afavorir. En el pla personal, la introspecció, l'autoestima, la independència, la iniciativa, el sentit de l'humor, la creativitat, la moralitat i el mantenir vincles afectius l'afavoreixen.

La resiliència social es conrea amb les actituds responsables dels dirigents polítics, amb polítiques

rigoroses, amb un full de ruta per al país ben dibuixat i explicat, amb la participació de molta gent que persegueix objectius comuns i amb cohesió social. També amb l'estimació del que és propi, com la llengua, la cultura, les tradicions i el dret, tot maldant per la seva conservació sempre perfectible.

Cap poble no tindrà aspiracions a sortir de l'atzucac o emprendre la cerca d'horitzons de més llibertat i autogovern si no creu que fer-ho paga la pena i que tots els qui conformen la societat en sortiran en millors condicions. Per afavorir la resiliència nacional és fonamental una Catalunya cohesionada i amb objectius compartits. Per a fer-ho possible i perquè és just, cal repartir les càrregues presents i els beneficis futurs amb equitat.

La Catalunya resilient suportarà les condicions difícils, rebotarà amb força i promourà un millor futur de la seva gent. Aquest és el meu desig per a l'any que comença i a aquesta finalitat adreça la Generalitat de Catalunya la seva feina compromesa amb el país.

PERSISTEIXEN ELS DUBTES I CONTINUEN ELS PROBLEMES

Sòl no urbanitzable: la pagesia hi vol tenir veu

Maria Rovira

 Responsable de política territorial
d'Unió de Pagesos

La preocupació sobre el sòl no és gens nova per a la pagesia. Ja l'anterior govern va intentar homogeneïtzar els criteris a aplicar en el sòl no urbanitzable, en base a la legislació urbanística, territorial i paisatgística vigent. Ara, el Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat ha aprovat la creació de la ponència de sòl no urbanitzable per tal d'homogeneïtzar el tractament que se li dona i establir criteris sobre les activitats que s'hi poden implantar. Però per a la pagesia els dubtes persisteixen i els problemes en el sòl no urbanitzable continuen.

En els darrers anys hi ha hagut un intens desenvolupament de legislació en matèria urbanística. Des de

la pròpia llei d'urbanisme, amb tres modificacions (i la quarta que està en tràmit parlamentari), l'aprovació d'un gran nombre de planejaments territorials, les normatives en l'àmbit dels plans territorials parcials i les directrius del paisatge. En totes elles amb preceptes a aplicar en els projectes de construcció en el sòl no urbanitzable. I malgrat tot el desplegament normatiu, encara és necessària la creació d'una ponència per estudiar i proposar criteris, o per proposar modificacions legislatives, entre d'altres.

Des d'Unió de Pagesos no discutim la necessitat d'harmonitzar i, sobretot, de simplificar, la normativa urbanística en el sòl no urbanitzable, ja que el sector agrari és un dels més perjudicats per aquest desgavell urbanístic i, bàsicament, per l'excés de regulació a la qual està sotmès. Tenim l'exemple vigent de l'atzucac en el qual es troben al-

gunes explotacions ramaderes, que han d'adaptar les seves instal·lacions a la normativa de benestar animal, però que el planejament municipal n'impedeix l'augment de superfície construïda.

'Sense la visió del sector, sense el coneixement sobre l'activitat agrària, hi ha més possibilitats que la regulació sigui injusta i no encaixi en la realitat'

Ara bé, advertim al Departament de Territori i Sostenibilitat de dues qüestions: en primer lloc, molts dels problemes que es generen en el sòl no urbanitzable no venen motivats per una manca de regulació, o per una regulació laxa, sinó pel no compliment de la legislació vigent,

i per la manca de vigilància. És a dir, per la manca del compliment de la disciplina urbanística. Coneixem els problemes que tenen els ajuntaments per fer una vigilància estricta en tot el sòl no urbanitzable, però és el govern qui ha de dedicar més esforços per habilitar instruments legals per facilitar la tasca als municipis.

D'altra banda, la iniciativa de la creació d'una ponència per a abordar problemes concrets en el sòl no urbanitzable pot ser positiva, però a d'Unió de Pagesos hi trobem una mancança significativa: no s'hi contempla la participació del sector agrari. Cal tenir present que el sector agrari és el principal usu-

ari del sòl no urbanitzable. Les activitats agràries ocupen entre un 30 i un 60% d'aquest sòl a Catalunya, depenent de les zones, i bona part de la regulació existent s'ocupa de les estructures necessàries per a les explotacions agràries. Sense la participació del sector, aquesta ponència neix coixa. Bona part de la normativa d'aquest sòl està pensada des d'una perspectiva urbana, i moltes vegades no encaixa amb les necessitats del sector.

Des d'Unió de Pagesos entenem que cal una regulació i ja fa temps que treballem, i fem arribar a qui té responsabilitats en la matèria, les nostres propostes. Sense la visió del sector, sense el coneixement bàsic sobre l'activitat agrària, hi ha moltes possibilitats que la regulació sigui injusta i no encaixi en la realitat i, per tant, que empenyi una mica més les explotacions cap a la falta de viabilitat econòmica.